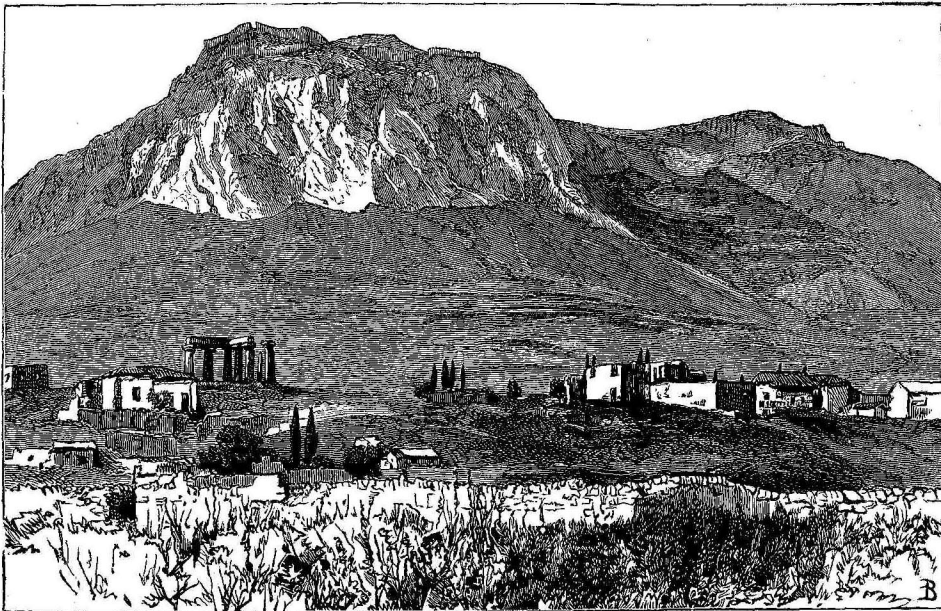

παραβληθῆ με τὸν Ἀκροκόρινθον, διότι οὔτε τόσο ὄψηλόν καὶ πελώριον εἶναι, οὔτε ὄψοιται τόσο ἀποτόμως ἐκ τῆς γῆς. Τὸ ὄψος τοῦ Ἀκροκόρινθου εἶναι 575 μέτρα, ἐκ δὲ τῆς κορυφῆς του φαίνεται ὁ Ὑμητός, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁλόκληρος ὁ Σαρωνικὸς κόλπος μέχρι τοῦ Σουνίου, ὅλα τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τῆς Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, ὁ Παρνασσὸς καὶ ὁ Ἐλικῶν κτλ. κτλ. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς βορρᾶν ἢ θέσις αὐτῆς ὀνομάζεται παλαιὰ Κόρινθος, ὡς δὲ βλέπετε ἐκ τῆς εἰκόνας περιέχει τὰ ἐρείπια ναοῦ πινος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλοτε.

καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ· ἀλλ' ἡ δυστυχῆς μικρὰ καρδιά ἤτο παραπολὺ τεθλιμμένη καὶ οὔτε σπινθῆρ χαρᾶς δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἐκεῖ εἰς ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ὅταν τὰ ἄλλα παιδιά εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ δεῖ πνήσουν ἐκεῖνη δὲν τα εἶχε παρακολουθήσει, ἀλλ' εἶχε ριφθῆ μέσα εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν, διὰ νὰ ἡμπορῆ μακρὰν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων νὰ σκέπτηται ἀταράχως περὶ τῆς προσφιλοῦς τῆς λύπης.

Εἶχεν ἀνακαλέσει εἰς τὴν μνήμην της τὰ ὅσα ὁ Ἰάκωβος τοῖς εἶχε διηγηθῆ περὶ τοῦ ἐναρέτου Κάτωνος· ἐπεθύμει καὶ αὐτὴ νὰ ἦναι θαρραλέα καὶ ἰσχυρὰ ἐναντίον τῆς λύπης, ἀλλὰ πῶς; Μὲ ποῖον μέσον νὰ παρηγορηθῆ δι' ἀπώλειαν ἀθεράπευτον; Τὰ θερμὰ

Ὁ Ἀκροκόρινθος μετὰ τῆς Κορίνθου.

Η ΟΔΙΣΣΕΙΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Αἴφνης μία μικρὰ μορφή, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχαν παρατηρήσει καὶ ἦτις εἶχε μείνει βυθισμένη εἰς μεγάλην τινα πολυθρόναν, ἐπλησίασε τὸ συγκινημένον πλήθος τῶν παιδιῶν. Ἐφαίνετο ἐξίππασμένη, καὶ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της ἡρώτα τί εἶχε συμβῆ.

Ἦτο πολὺ δυστυχῆς ἢ μικρὰ αὐτὴ· μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε χάσει τὴν μητέρα της, ἐφόρει δὲ ἀκόμη τὸ κατάμαυρον φορεματάκι της καὶ τὸ γλυκὺ της πρόσωπον ἦτο πάντοτε ὠχρόν. Ὁ πατὴρ της τὴν εἶχεν ἀναγκάσει νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν τῆς θείας Ἀδύγης, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διεσκέδαζε τὴν λύπην της

δάκρυα εἶχον ἀναβλύσει ἀπὸ τὴν καρδίαν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐντελῶς ἀφρημένη εἰς τὸ παρελθὸν καὶ βυθισμένη εἰς πικρὰς σκέψεις οὔτε εἶχεν ἰδεῖ οὔτε εἶχεν ἀκούσει τίποτε, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη κλαίουσα. Οὔτε τὸν θόρυβον τῶν παιδιῶν εἰς τὸ δεῖπνον, οὔτε τὰ κινήματα τοῦ Ἐρρίκου τὴν εἶχον ἐξυπνήσει, μόνον δὲ αἱ φωναὶ καὶ κραυγαῖ των ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν εἶχον διεγείρει ἀπὸ τὸν βαθὺν καὶ θλιβερόν της ὕπνον.

«Τί συμβαίνει;» ἠρώτησε.

Τὰ παιδιά, ἰδόντα τοὺς ὀφθαλμούς της κατακοκκίλους ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ καταλυπημένον της πρόσωπον, ἀνεφώνησαν ὅλα μὲ μίαν φωνήν —

«Ἐκεῖνη εἶναι! Εἶναι ἡ Μαρία! Ναι, βέβαια, δὲν ἦτο μαζί μας εἰς τὸ τραπέζι.»

«Τί;» ἀνεφώνησαν μερικαὶ φίλαι τῆς Μαρίας, «Εἶναι ἡ Μαρία; Πῶς γίνεται;»

«Ἐγὼ εἶμαι, βέβαια.» ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ἥτις δὲν ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο «Ἐγὼ εἶμαι» δὲν με γνωρίζετε; Τί με θέλετε;»

Τὰς λέξεις αὐτὰς τὰς ἐξέλαβον οἱ ἄλλοι ὡς ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ εὐθὺς ἀπὸ ὄλα τὰ στόματα ἠκούσθη ἡ φωνή:

«Αὐτὴ εἶναι!»

«Ἐκαμὲς πολὺ κακὸν πρᾶγμα, παιδί μου.» εἶπε σοβαρῶς ἡ θεία Αὐγὴ εἰς τὴν Μαρίαν. «Μὲ λυπεῖ παραπολύ. Ποτὲ δὲν θα σε ἐνόμιζα ἱκανὴν νὰ κάμῃς ἓνα τοιοῦτον σφάλμα· εἶσαι ἡ τελευταία, τὴν ὁποίαν θὰ ὀπώπτεα.»

Ἐστράφη τότε πρὸς τὰ ἄλλα παιδιά. «Τῆς Μαρίας τὸ σφάλμα,» εἶπε «δὲν ἀποβλέπει ἄλλον ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἐμέ· σεῖς νὰ τὸ λησμονήσητε. Ἐξακολουθήσατε τὰ παιγνιδία σας, νὰ ἦσθε μόνον φρόνιμοι, μὴ μιμηθῆτε τὸ κακὸν της παράδειγμα... Ἐνθυμεῖσθε, — ἔχω τὸν λόγον σας.»

Τότε ἐκαταίβασε τὴν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρρίκος ἀπὸ τὴν βίαν του εἶχεν ἀφήσει σκιαμμένην καὶ ἐξῆλθεν, ἀφοῦ πρῶτον παρήγγειλε χαμηλοφώνως εἰς καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιά χωριστὰ νὰ μὴ φερθῆ πολὺ αὐστηρὰ πρὸς τὴν ἔνοχον. Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ἑρρίκου νὰ ἀκούσῃ τὴν παραγγελίαν αὐτὴν πῶς ἐκρατήθη καὶ δὲν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς θείας του, νὰ ἐξομολογήθῃ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ ἀθωώτῃ τὴν δυστυχῆ μικρὰν Μαρίαν! Ἄλλ' ὄχι· διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πρῶτον σφάλμα ὑπέπεσαν εἰς δεύτερον, εἰς ἐγκλημα αἰσχυρὸν— διὰ τῆς σιωπῆς του ἀφίνων νὰ κατηγορηθῆ ὁ ἀθῆος. Ἰδοὺ, παιδί μου, ποῦ φέρει τὸ κακόν· εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν γάγγραιναν, ἡ ὁποία ἀφοῦ προσβάλλῃ ἓνα δάκτυλον, μεταβαίνει εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐξαπλώνεται εἰς ὅλοκληρον τὸ σῶμα ἐκείνου ὁ ὁποῖος δὲν τολμᾷ νὰ θυσιάσῃ τὸν νοσηρὸν δάκτυλον.

Ἡ Μαρία ὅτε εἶδε τὴν θείαν τακτοποιοῦσαν τὰ παραπετάσματα εἶχεν ἐνοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀλλ' ἡ συναίσθησις τῆς ἀθωότητός της ἦτο τόσον ἰσχυρὰ ὥστε εἶχε περιορισθῆ εἰς τὸ νὰ εἶπῃ μὲ πολλὴν γλυκύτητα.

«Πιστεύετε, λοιπόν, — νομίζετε ἀλήθεια ὅτι ἐμβῆκα ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιον;»

«Ὅχι, ἐμβῆκεν ἓνα ποντικαί.» ἀπεκρίθη φωνὴ τις περιπαικτικῶς. Ὅλοι δὲ τότε ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Μαρίαν.

«Πῶς! πιστεύετε ὅτι εἶμαι ἔνοχος;» εἶπε πάλιν ἡ ταλαίπωρος μικρὰ.

Ἡ φωνὴ της ἔτρεψε καὶ δύο μεγάλα δάκρυα κατέπεσαν σιγὰ σιγὰ ἐπάνω εἰς τὰς ὠχράς της παρειάς. Αἱ πλέον ὑπερήφανοι τῶν συντρόφων της τῇ ἀπεκρίθησαν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ὅχι φιλία μεταξὺ αὐτῶν καὶ αὐτῆς ἀλλ' οὔτε ἀπλῆ γνωριμία· ἐνῷ ἄλλαι ἡπιώτεραι ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ δεῖξουν τὴν δυσαρέσκειάν των διὰ τῆς σιωπῆς. Ἡ Μαρία ἐπλησίασε πρῶτον τὰ μὲν, ὕστερον τὰ δὲ, ἀλλὰ μὴ ἀπαντῶσα ἄλλο παρὰ σκληρὰς λέξεις ἢ ψυχρὰν πεφρόνησιν, ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν ὡς ἀπολιθωμένη, καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ὅποιος τὴν ἐβλέπεν εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύτην θέσιν, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἄγαλμα τῆς Λύπης καὶ τῆς Ἰπομονῆς. Εἶχεν ὑποφέρει τόσον ἡ δυστυχῆς ὀρφανὴ, ὥστε ἤξευρε νὰ ὑποφέρῃ χωρὶς νὰ παραπονῆται.

Τὰ παιγνιδία ἤρχισαν ἐκ νέου ἀλλ' ἐκείνην κανεὶς δὲν τὴν προσεκάλεσε. Τέλος ἐσήμανεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου· τὰ παιδιά ἠσπάσθησαν τὸ ἓν τὸ ἄλλο, τῆς Μαρίας ὅμως οὔτε τὴν καλὴν νόκτα ἠδύχηθησαν. Ἡ δικαιοσύνη τῶν παιδιῶν εἶναι σκληρὰ. Μόνος ὁ Ἰάκωβος, ἐκεῖνος ὅστις εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τοῦ Κάτωνος, περνῶν ἐμπρὸς της τὴν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα λυπηρὸν καὶ συμπαθητικόν. (ἀκολουθεῖ.)

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν·

Ἐάν τὸ γαλανὸ κύμα π' ἀφρίζει,
Ἐάν νεφέλη λεπτὴ ποῦ πετᾷ.
κυανόλευκος δέρνεις τ' ἄερί, —
τῆς Ἑλλάδος σημαία γλυκεῖά!

Εἰς τὰ ξένα ὡσαν ὁ ἀγναντεύω
Ἐτοὺς λιμένας τοῦ κρούσῃ Βορείᾳ,
τ' οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος μιὰ κόχη
μοῦ ἐανοίγεις ὅτῃ μαύρη νεφιά.

Ὀυρανί, γλυκὺ χρῶμα ἐλπίδος,
σταυροστόλιστον δείχνεις γραφὴν —
«Γότφριντ» μὲ φλόγα γραμμένην —
καὶ τὸν θάνατον κάνεις γλυκόν.

Φύσα, φύσα γλυκὸ ἀεράκι!
Τὸν λευκόσταυρον σήκω ψηλά,
ὅπου μάτι ἀστράφτῃ Ἑλλήνων,
ὅπ' ἂν πάλλῃ Ἑλλήνων καρδιά. M.

Τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ λυσικράτους·

Ὁ κομψὸς πυργίσκος, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἐνώπιόν σας εἰκόνα, παριστᾷ τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους, ὅπως ἦτο τὸν παλαιὸν καιρὸν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο σώζεται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχαίαν του